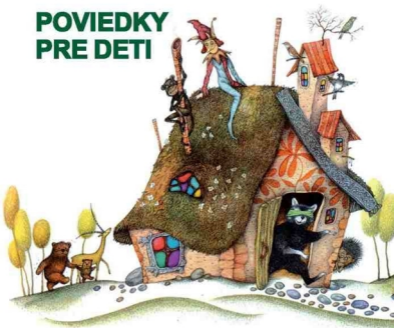

IZBA SNOV

POVIEDKY
PRE DETI

IZBA
SNOV

IZBA SNOV

POVIEDKY
PRE DETI

PERFEKT

© Perfekt 2009

Illustrations © Kolektív autorov, držiteľov Detskej ceny BIB a autorov nominovaných na túto cenu v rokoch 1993 až 2007

Texts © Maroš Andrejčík, Ján Beňo, Jana Bodnárová, Katarína Červenáková, Miloš Ferko, Gabriela Futová, Peter Gibey, Katarína Gillerová, Michal Grodžák-Milly, Vladimír Hanuliak, Marta Hlušiková, Jozef Kollár, Oľga Kollová, Gabriela Magalová, Gabriela Majtánová, Ján Milčák, Dagmar Pokorná, Ivan Popovič, Toňa Revajová, Katarína Ridžoňová, Anna Robertová-Michalová, Paula Sabolová, Marta Šurinová, Kalo Uhrík, Anna Valentyniová

Vyšlo s podporou Ministerstva kultúry SR.

Izba snov

Povedky pre deti • 5. ročník

Autori textov: Maroš Andrejčík, Ján Beňo, Jana Bodnárová, Katarína Červenáková, Miloš Ferko, Gabriela Futová, Peter Gibey, Katarína Gillerová, Michal Grodžák-Milly, Vladimír Hanuliak, Marta Hlušiková, Jozef Kollár, Oľga Kollová, Gabriela Magalová, Gabriela Majtánová, Ján Milčák, Dagmar Pokorná, Ivan Popovič, Toňa Revajová, Katarína Ridžoňová, Anna Robertová-Michalová, Paula Sabolová, Marta Šurinová, Kalo Uhrík, Anna Valentyniová

Vydal Perfekt, a. s., Karpatská 7, 811 05 Bratislava 1,
ako svoju 533. publikáciu a 9. publikáciu v edícii *Fifikova knižnica*.
Prvé vydanie

Editorka: Magdaléna Gocníková
Jazyková redaktorka: Katarína Trgová
Grafická úprava: Kristína Vozáková
Zalomenie: Monger Point, s. r. o., Šaľa
Tlač: Alfa print, spol. s r. o., Martin

ISBN: 978-80-8046-440-0

www.perfekt.sk
www.fifik.sk

Porozumieť si s príbehom

Nikto ma nepresvedčí, že deti nie sú najlepšimi čitateľmi. Stačí si prečítať víťazné poviedky z predchádzajúcich štyroch ročníkov literárnej súťaže o pôvodnú poviedku pre deti, a hneď je všetko jasné. Alebo ktorúkoľvek z poviedok piateho ročníka. Keby víťazov vyberali dospelí, určite by v nich hľadali hlboké myšlienky, ktovieaké posolstvá a literárne kvality. Hrdinovia poviedok by museli robiť samé rozumné veci, museli by rozprávať ako oni alebo bľabotať tak, ako si dospelí predstavujú reč detí. Na dospelých je zvláštne to, že sa im zvyčajne páčia veci, ktorým najmenej rozumejú. Keby poviedky vyberali dospelí, možno by sme sa nasmiali. Nie však preto, že by poviedky boli veselé, ale preto, že by možno aj chceli byť veselé, ale sú iba nudné. A nuda môže byť poriadne smiešna. Najmä ak sa tvári vznešene a premúdrene. Deti vybrali poviedky, ktoré nie sú smiešne preto, že sú nudné, ale preto, že sú o veciach, ktorým môžu rozumieť aj dospelí. Deti napríklad vedia lepšie ako dospelí, že zábava musí byť zaujímavá a že fňukať neznamená byť citlivý. Deti vedia, že aj slávny spisovateľ môže byť otravný a že aj niekto, koho ešte nik nepozná, môže napísať pekné a zrozumiteľné príbehy. Deti vedia aj to, že dobrý príbeh rozveselí, aj keď je smutný. Lebo na dobrom príbehu je pekné to, že si s ním možno rozumieť. A nepochybujem o tom, že deti aj v piatom ročníku tejto súťaže vybrali príbehy zrozumiteľné, ktoré potešia dušu každého, kto si ich prečíta.

Alexander Halvoník

Maroš Andrejčík

Izba snov

Volám sa Karol. Karol Lopata. Vlastne, ja sa ani nechcem volať Karol. Neviem, kto mi také meno vybral. Teším sa na večer, keď som sám vo svojej izbe a odnikiaľ už nepočujem:

– Karol! No tak Karol, prines mi, prosím ťa, zo schránky poštu!

V noci snívam, že som dobyvateľ vesmírnej planéty, no ráno, ráno sa opäť budím ako Karol. Pýtal som sa na to otca, ten ma ale poslal za mamou. Mama mi naliala do šálky kakao, k nemu položila croissant.

– Zlatúšik, tvoj deduško sa volal Karol, bol to klavírny virtuóz, preto sme na jeho česť a pamiatku dali tebe jeho meno! Vypi kakao, zjedz croissant a bež do školy!

Ako mi to znelo: – Preto sme tebe dali jeho meno!

Mama ešte tak smiešne pred sebou gestikulovala rukami ako reperka. Ešte aj prsty mala poskladané do znaku... ah, škoda o tom rozprávať. Nepozná reperskú abecedu. Zato niekedy hrala na klavíri a tie dlhé prsty má odvtedy.

Vypil som to kakao, dole schodmi som hrýzol croissant a ponáhlal sa do školy. A v škole zasa to známe: – Karóóóóó!

Najlepšie mi je doma vo svojej izbe. V škole mám kamarátov, no tí ma niekedy rozčuľujú. A ja si ich akosi nevšímam.

Život by mi asi plynul ďalej až do dospelosti, keby mi mama o týždeň neskôr neoznámila, že budem mať sestričku.

– Budeš ju kočikovať, všetky spolužiačky ti budú závidieť. A koľko frajeriek budeš mať, že si to ani nevieš predstaviť!

– To snáď ani nemyslíš vážne, mama! Mám o chvíľu desať, a ja mám mať sestru? A kočikovať ju? Nezrazila si sa s kamiónom?

– S kamiónom nie, ale včera ponad dom letel krdeľ bocianov. A ocko otočil gombíkom a máš sestričku.

– A ako sa bude volať? A kedy sa narodí?! – Bol som nervózny. Už som sa videl na ulici s kočiarom a v pieskovisku, ako dávam na sestru pozor, aby si miesto piesku nedala do úst psie... Yes! To by bola zábava!

– Bude sa volať Karolínka!

– Ó, Karolínka, to znie tak ružovo. – Znova som sa nazlostil.

– Mama! To mi nemôžete s otcom urobiť. Už teraz som celej škole na posmech a ak sa spolužiaci dozvedia, že mám sestru Karolínku...!

– Karol a Karolínka. No nie je to milučké?

– Bombastické!

Mama sa usmiala a ja som zaliezol do svojej izby. Striehol som v okne s puškou, čo som raz dávno dostal, že každého bociana, čo preletí nad naším domom, zastrelím. Lenže žiadny bocian neletel. A ja som z tej pušky už dávno vystrelal korkové náboje. Potom sa zotmelo a ja som si ľahol do postele, v ktorej som nepočul slovo Karol. Neskôr som sa strhol zo sna.

– Ved' sestra bude asi so mnou bývať v tejto izbe! Ved' inú izbu už nemáme! Neeeeeeee!

Ráno bolo opäť o kakau a croissante. A, samozrejme, o Karolínke!

– Oddnes už nechodím do práce, – zahlásila mama hrdo a naliala si čaj.

– Čo to robíš? Čaj nikdy nepiješ!

– Dnes je všetko iné. Ružové a bábätkovské.

– A bude to len krajšie a krajšie, – dodal otec zhrubnutým ranným basom.

Celý deň som potom myslel na tú Karolínku. I nato, ako mi bude v noci v izbe škriekať, ako jej mama bude dávať mlieko, piškóty, ako sa

okolo nej budú všetci točiť a na mňa sa zabudne. Ale ja niečo vymyslím. Mám ešte čas, mama vraj Karolítku porodí až o niekoľko mesiacov.

V škole dnes bolo celkom fajn. Najhoršie je to, že letné prázdniny sú ďaleko. Kto má toto všetko vydržať? Napadlo mi, že prázdniny si urobím už teraz! Zdrhnem z domu. Mama s otcom sa tešia na Karolínu, tak nech si ju majú!

Celú noc som pod perinou rozmýšľal, kam pôjdem. Môžem ísť do lesa, na more, do púšte. Ale v púšti by mi došla voda a je tam aj dosť horúco. Jeden môj spolužiak mi raz spomínal, že jeho oco je námorník. Rozhodol som sa, že sa pridám k pirátom. Potom som zaspal, ani neviem kedy. Snívalo sa mi o tom, ako som bol plavčíkom na pirátskej lodi...

Dnes sme dostali riaditeľskú poznámku, Fero aj ja.

VÁŠ SYN KAROL SO SPOLUŽIAKOM FEROM ÚMYSELNE ZAMOROVALI VZDUCH V TRIEDE VLASTNÝMI PLYNOVÝMI VÝLUČKAMI!!! VYHOVÁRALI SA NA NEZDRAVÉ PODÁVANIE RAŇAJOK. ŽIADAM VYKONAŤ NÁPRAVU. RIADITEĽ ZŠ.

No, a pekný deň bol za nami.

S Ferom som sa dohodol, že si zavoláme, keď si naši rodičia prečítajú poznámku zo žiackej knižky. Naši mali iné starosti. Karolína sem, Karolína tam. Aj ma ťahali na nákupy, no radšej som ostal doma. Vo svojej izbe snov.

– Stretli sme sa, Karolko, s pánom riaditeľom. Ukáž nám žiacku knižku.

– Ja som praženicu ráno nechcel!

– O nič nejde, to ja som urobila chybu.

– S pánom riaditeľom sme sa dohodli, že ti budem robiť ľahšie jedlá.
A počúvaj, Karol. Ferov otec prišiel z Anglicka?

- Asi áno. Spomínal, že raňajkovali fazuľu.
- Ale drahá, netráp to chlapča! – povedal otec mame.
- Alfréd, nerozmaznávaj ho, dobre?
- Chod', Karolko, do svojej izby.
- Už idem.

Sklonil som hlavu a bol nazlostený, že pred chvíľou sa so mnou fotovci bavili ako s chlapom a o chvíľu sa ku mne správajú ako k jedno-mesačnému cicavcovi.

- Ferov otec sa vraj vrátil z väzenia, nie z Anglicka.
- Ale drahá, ako to mám Karolovi povedať, aby sa s ním neka-marátil?

A toto som nemal počuť. Svet dospelých je zvláštny. A zlý! Veď aj oni boli deťmi, tak kam odložili ružové okuliare, vyťahané tepláky a čínske tenisky?

Zalezený v izbe sníval som o bublifuku. Ale prečo o bublinách? Už viem! Zsvietilo mi v jednej komore môjho opotrebovaného mozgu. Budem letcom v bublinách!

Potajomky som šiel do kúpeľne. Rodičia sledovali popoludňajšie televízne seriály. A ja som zatiaľ hľadal prostriedok na výrobu bublifuku.

Mydlo som postrúhal na strúhadle, ktorým mi mama kedysi strúhala mrkvu. Zobral som desaťlitrové vedro, lebo ja som malé bublinky robiť nechcel. Chcem si v bubline predsa zalietat!

Nalial som do vedra všetky saponáty, čo boli doma. Premiešal som to varechou, už sa tvorili farebné bubliny. Potajomky som vyšiel na balkón. V diaľke zapadalo slnko, bolo to niečo úžasné, ako sa menili farby v bublinách, ktoré som vypúšťal cez slamku. V otcovej skrini som našiel drôt, ten som spojil do kruhu. Ponoril som ho do vedra a vyfúkol. Tak nádherne veľkú bublinu som v živote nevidel. Vznášala sa ako balerína, vietor s ňou hral basketbal. Potom pristála na košeli, čo bola

vyvesená na balkóne o dve poschodia pod nami. Ďalšia bublina skončila na obruse, keď ju vietor zavial na poschodie nado mnou. Tá bublina sa rozplasila a ja som bol celý mastný. Vôbec som si neuvedomil, že bublina robí také mastné neviditeľné machule.

Najťažšie pre mňa bolo vymyslieť, ako sa dostanem do bubliny a ako si vlastne mám zalietat'. Nechcel som spadnúť zo štvrtého poschodia. Rozmýšľal som, špekuloval. Postavil som vedro na okraj balkóna. Chcel som si prisunúť malý stolček, obrátil som sa poň a vtedy som drgol do vedra.

Teta Halušková vychádzala z brány venčiť Fifinku. Už som nevedel narýchlo nič vymyslieť. Desatlitrové vedro spadlo vedľa tetušky, prasklo, pes sa zľakol a vystrelilo ho z toho miesta, akoby ho niekto nakopol, akoby mu niekto natlačil do, ehm, pod chvost turbomotor.

Teta Halušková sa prísne pozrela hore. Ja som civel na tom balkóne, akoby som to nebol ja, iba nejaká moja fotka. Tak som tam nehybne stál.

– Dobrý deň, teta.

To bolo všetko, čo som dokázal povedať. O sekundu som už počul, ako nám niekto zdola zvoní. Fifinka ešte stále lietala s tým turbomotorom, keď na balkón vstúpil otec. Pozrel dolu, Halušková rozhadzovala rukami ako policajt na križovatke, po ktorej nejde žiadne auto. Vedľa nej prasknuté vedro a plno vody. Na sivej kučeravej hlave jej pomaly ako parašutisti pristávali bubliny.

– Karóóóóó!!!!!!

Znova som v izbe a rozmýšľam, kde robím chyby. Suseda z piateho doniesla mame obrus, že ho už nepotrebujú a že nech si z neho urobím padák, ktorý sa mi nemusí otvoriť.

Papagáj Hugo lieta v mojich snoch.

– Kde si kamarát?! Napíš mi mail!

Ráno som pri raňajkách poprosil mamu, či mi nemôže kúpiť počítač alebo aspoň notebook.

- A načo by ti bol?!
- Ale mama, veď spolužiaci z triedy ho majú doma skoro všetci!
- Kúpime ti! – povedal otec.
- Drahý, potrebujeme peniažky na Karolínkinu výbavičku.

„Áno, ale nesmieme zabúdať na nášho Karolka. Pozri, ako vystrájal tento týždeň. Skoro prizabil pani Haluškovú, zničil bielizeň susedom.

Vedel som, že je rozhodnuté.

- Tak mama, ďakujem za raňajky. Aj tebe, oco! Idem do školy. Pá!
- Zabudol si si croissant!

To už som nepočul. Vlastne počul, no nemal som čas sa vracat'. Chcel som sa čím skôr pochváliť Ferovi, že budem mať počítač.

- Karol, kúpili sme ti notebook!

Ostal som v šoku.

- To, to vážne?!

– A dáme ti zaviesť aj internet! Zajtra poobede, keď sa vrátiš zo školy, ho budeš mať. Ale pozor! Musíš sa zlepšiť!

- Urobili ste mi radosť, ďakujem!

Potom som skočil na mamu, otcovi som chcel ísť kúpiť aj noviny, no tie už dnes čítal. Chcel som sa pristo rodičom odvdáčať. Mama šla prať tú dievčenskú výbavu. Keď pračka doprala, rodičia oddychovali pri podvečernom čaji. Vybral som bielizeň z pračky a šiel ju potajomky vyvešať.

Vyložil som si lavór s bielizňou na železnú konštrukciu. Dokonca som špagát vytrel handrou. Videl som, ako to robí mama. Celý šťastný, že robím dobrý skutok, že sa rodičom zavďačím za ten notebook a internet, pustil som sa do vešania sestričkinej bielizne. Zasa bol so mnou na tom balkóne rohatý. Tá pekná biela vypraná bielizeň letela dolu. A opäť v tom okamihu, keď šla venčiť teta Halušková svoju malú šelmu.

Ani nie o dve sekundy zvonil zdola zvonček. Oco sa zjavil na balkóne, pozrel dolu. Teta Halušková mala na hlave plienku.

- Okamžite zmizni do svojej izby, Karol!

Potom som počul mamu nariekať.

– Ak to takto pôjde ďalej, porodím už v šiestom mesiaci!

Notebook som mal, samozrejme, zakázaný. Oco mi dovolil pozerat sa naň, aby som si uvedomil, čo za chyby robím. Ale akú robím chybu, keď som chcel rodičom pomôcť?

O pár dní oco čítal v novinách inzerát, že v našom dome niekto predáva byt. Tie noviny som si odložil na neskôr.

Vytočil som telefónne číslo a čakal. Zmenil som pritom hlas, aby znel mužnejšie.

– Dobrý deň, tu pán Straka.

– Dobrý deň, tu slečna Halušková.

Zasmial som sa, lebo titul slečna Halušková mi na starú pani susedu vôbec nepasoval.

– Vy predávate byt?

– Áno. Je v dobrej lokalite, slnečný.

Treba si ho prísť pozrieť.

- A čo susedia?
- Susedia sú milí.
- A všetci susedia sú naozaj milí?
- Prečo sa pýtate, pán Straka?
- Lebo v tej bytovke býva jeden chlapec a volá sa Karol. Poznáte

Karola?

- Ach, Karol! Ved' to je tiež milý chlapec.
- Dobre, ja si ten byt prídem cez víkend pozrieť.
- Budem vás čakať, pán Straka.
- Dovidenia, slečna Halušková.
- Dovidenia, pán Straka.

Dlho sa nedialo nič. Ja som aj zabudol, že som volal susede Haluškovej. V sobotu poobede u nás zvonil telefón. Kto mal vedieť, že Halušková má na telefóne klipko, že si uložila naše číslo?

- Dobrý deň, pán Straka.
- Prepáčte, – povedal oco prísne. – To bude asi nejaký omyl!
- Nie, to nemôže byť omyl. V stredu ste mi volali, že máte záujem

o môj byt.

- O aký byt mám záujem? A kto ste?
- Volám sa slečna Halušková, bývam na Ružovej 13.

Oco sa zasmial. Určite z toho, že suseda Halušková je slečna.

- Aj ja bývam na Ružovej 13, volám sa Lopata.
- Á, tak to mi volal váš podarený Karol!

Oco nechápal. Prišiel nato až neskôr. Ja som len zvedavý, kedy si v pokoji sadnem za ten nový notebook. Kým to príde, tak navrhnu už notebooky ďalšej generácie...

Mama nosí pred sebou už riadne bruško. Všetci sa tešia na Karolítku. Ja ani neviem, či sa mám radovať.

Na ďalší deň som sa ráno prebudil do prázdneho bytu. V kuchyni ma nečakalo kakao ani croissant. Len lístok.

- Išli sme s mamkou v noci do pôrodnice.

Cítil som sa zvláštne. Chcel som konečne vyskúšať nový notebook a internet. Povedal som si, že by to bol voči rodičom podraz. Kakao som si urobil sám, nie som predsa malý a croissant som si dnes odpustil.

Po raňajkách som sa šiel umyť ako vždy a vo svojej izbe som sa obliekol. Bolo mi smutno. Sám vo veľkom byte...

Pozrel som von oknom. Priznám sa, nechcelo sa mi dnes ísť do školy. Viem, že by som sa každému chválil, že moja mama je v pôrodnici. Dievčatá by vyzvedali a ja by som všetko prezradil. Chlapci by sa mi zasa smiali, že budem mať sestričku. Karolínu! Uf. Je mi z toho nanič. Rozhodol som sa, že do školy nepôjdem. A zapol som si dokonca aj notebook.

O desiatej prišiel oco. Celý vytešený.

– Máš bračeka!

– Mám brata? – nechápal som.

– Mama sa predsa tešila na Karolínu.

– To je jedno, len nech to je zdravé!

Oco kričal až tak, že ho určite počula aj Halušková. – A nech nám ho každý závidí!

– A čo bude teraz s dievčenskými vecami?

– Predáme, niekomu venujeme, uvidíme.

– A mama?

– Mama, hm. – Oco zosmutnel. – Mama chcela dcérku.

– A ako sa bude môj brat volať?

– Neviem.

– Ty nevieš, ako sa bude volať? To je zvláštne.

– Karol! Prečo nie si v škole? A prečo je zapnutý notebook?!

– Zavreli školu, pretože je, no, ako sa to povie... Koktal som a otec vedel, že začínam klamať.

– Sú zvláštne prázdniny.

– No dobre, povedzme, že ti verím.

Ktosi nám zaklopal na dvere. Fero.

– Dobrý deň, ujo Lopata. Je Karol doma?

– Pod' ďalej!

Otec to bral prísne.

– Ja som len prišiel Karolovi povedať, že v škole vyhlásili chrípkové prázdniny.

– Hm, takže Karol neklamal. No dobre, ja idem naspäť do nemocnice, odniesť mamičke nejaké veci.

– Oco?

– Prosím.

– Nemôžeme si zasurfovať po internete?

Oco už nič nevnímal. Fero bol tiež mimo.

– Načo ide tvoj oco do nemocnice?

– Mamu zrazilo auto.

– Tvoju mamu zrazilo auto a ty si taký pokojný?

– To sa časom naučíš. Pod', pozrieme si nejaké hry.

– Aj tak je to zvláštne.

– Čo ti je zvláštne?

– Keby moju mamu zrazilo auto, môj oco by vôbec nebol taký pokojný, ako bol teraz ten tvoj!

– Kašli nato.

– Že sa ti narodila sestra, hm?

– Odkiaľ to vieš?

– Moja mama to vravela. Počula to v obchode.

– Áno, je to pravda, no narodil sa nám chlapec. Brat!

– Neverím!

– Naozaj!

– Ved' tu máš šaty ružovej farby! Mne keď sa narodila sestra, aj naši kupovali všetko v ružovej.

– Ty mi neveríš?

– Nie!

– Tak vieš čo, Fero, načo je mi taký kamarát ako ty, ktorý mi neverí? Mám teraz svojho brata, a keď vyrastie, bude chodiť všade so mnou!

– Áno, budeš svoju sestru kočikovať, dievčatá z teba urobia babský pupok a chlapani sa ti budú smiať!

– Chod' preč! Daj mi pokoj!

O týždeň prišla mama domov aj s bračekom. Bola sobota. Ráno som navaril kakao, predtým som šiel do obchodu kúpiť dva croissanty. Jeden pre mamu a druhý pre bračeka. Pre Jakubka. Konečne má niekto v našej rodine poriadne meno. Ja som si na to svoje len postupne zvykol.

Mama sa vyzula v predsieni a oco ostal na chodbe. Ukázala mi Jakubka. Až som ožil. Všetko na svete by som mu dal. Notebook aj svoju izbu snov.

Potom vstúpil aj otec. Držal v ruke ešte jeden taký malý batôžtek.

– A toto je čo?

– To je Karolínka.

Stál som ticho v chodbe. Moji rodičia tiež. Čakali sme, kto niečo povie ako prvý. Otec mi podal sestričku. Pozrela sa na mňa.

– Vy ste sa na mňa dohodli. Počkajte!

Podal som Karolínku otcovi.

– Idem do obchodu kúpiť pre svoju maličkú sestričku ešte jeden croissant!

Ján Beňo

U starkej sa neplače

V sobotu ráno sa Jurko zobudil na to, ako sestra Linda búcha dverami a púšťa vodu v kúpeľni. Čakal, že otec s mamou niečo spravia, ale ich spáľňa bola stále tichá. Alebo sa robia, že nepočujú, alebo ešte spia.

Pootvoril dvere. Inokedy by bol vyšiel na chodbu, vyčkal, kým sa Linda objaví a nahnevane povedal svoje oblúbené:

– Nedovoľuj si!

Toto slovo malo viac významov. Nerob sa. Nemachruj. Zavri zobák, ba aj Nemysli si, že ty môžeš všetko. Lenže – Nedovoľuj si! – by tentoraz akosi nesedelo. Nevidel a nevedel, čo si vlastne Linda nemá dovoľovať. Stál, mlčal, a tak prišiel útok.

Linda vyšla z kúpeľne potichu, ale pohyb jej ruky bol rázny a veliteľský. Nazad do izbičky, naznačovala bratovi, a tak rázne vykročila proti nemu, že poslušne vošiel dnu a nebránil Linde, aby ho nasledovala.

– Čo, čo... – iba to stačil vytlačiť zo seba.

– Veľa!

– Aké veľa?

– Sadni si a počúvaj...

Sedel na posteli, Linda si prisadla na jej koniec. Potriasla hlavou, až sa jej dlhé vlasy rozsýpali. Zrazu sa posunula bližšie k Jurkovi a pohladkala ho po tvári.

– Čo si..., nedovoľuj si – odťahoval sa.

- Ja že si dovoľujem? Chcem ťa len o niečo poprosiť.
Jurko zamihal očami a nevedel, ako sa tváriť.
- Keby si teraz, – Linda zdôraznila posledné slovo, – zostal v posteli.
– Prečo? Veď ty si ma zobudila a máme ísť...
– Práve preto! Mne sa vôbec nechce ísť k tej prababke. Ani nemôžem, lebo som už pozvaná inde.
– Ale ja k prabab... k starkej musím ísť!
Aj vstal z postele, keď to povedal, a dupol pätou do koberca.
Linda akoby ho nepočula.
– Sadni si, teda ľahni si pod perinu! Lebo si chorý. Bolí ťa brucho. Keď ťa mama príde budiť, budeš jojkať. Joj, ako ma bolí brucho! Aj hlava. Ja nemôžem vstať... Nechajte ma ležať!
– Ale veď ma nič nebolí! A oni by ma samého nenechali doma...
– Práve to! Ja poviem: Vy môžete odísť, v pohode. Ja sa o Jurka postarám. Aj mu niečo uvarím. Ty mi nechceš pomôcť?
Jurko zazrel na sestru. Rýchle vliezol pod perinu a obrátil sa chrbtom k nej.
– Čo je, čo je?
Linda zvýšila hlas a stiahla z Jurka perinu.
– Daj mi pokoj! Daj mi pokoj!
Kľakol si na posteli a schmatol sestru za vlasy.
– Ty kokso! – bije ho po ruke. – Si horší ako tvoj poondiany vták, čo mi vždy liezol do vlasov. Choď si k prababke, choď, keď si taký! Dá vám vajíčka, ktoré mi lezú krkom. Mastnú sliepku, z ktorej sa mi dvíha žalúdok. A tvrdú klobásu, bífff! Ale ja s vami nepôjdem, nepôjdem! Ja chcem ísť s Vandou na ich chatu.
To ostatné už počula aj mama, čo sa zjavila vo dverách.
– Aká chata, aká Vanda?
– Nepoznáš moju kamarátku Vandu? Oni majú krásnu chatu, a tu blízko. A vy len – k prababke, k prababke! Ja sa tam vždy nudím, nudím!
– Dost! – vraví mama. – O desať minút nech ste na raňajkách. Dedo s babkou prídu každú chvíľu po nás.